

ALAN
PLATT
**BEVEG
BYEN**

HERMON FORLAG

FORORD

ØIVIND AUGLAND

Jeg har møtt og kjent Alan Platt de siste 10 årene. Han er en stemme fra sør som det er verd å lytte til. Gud brukte ham til å bygge en menighet på 30 000 medlemmer i Pretoria, Sør-Afrika. Menigheten begynner å få innflytelse og forgreninger rundt i hele Sør-Afrika, Afrika og i nasjoner på alle kontinenter.

Alan er en tjenende leder med tro og mot til å tegne et bilde av den påvirkningskraft en oppreist kirke i ånd og kraft kan ha når enkeltmedlemmer frigjøres til å ta del i å «bevege» byen som «Gud har sendt dem til». Hva er det som er så spesielt med denne stemmen fra Sør-Afrika?

For meg er det helhetstenkningen som er spesiell. Alan nevner tre viktige elementer:

1. Fokus på evangeliet og kraften i evangeliet til å forandre mennesker som utgangspunkt for all annen forandring
2. Fokus på viktigheten av den lokale kirke og planting av nye kirker
3. Fokus på samfunnet og vårt oppdrag som forandringsagenter som setter fotavtrykk ut fra vår kristne identitet og forståelse

Andre bevegelser har ofte fokus på ett av områdene. Det unike med *City Changer Movement* som Alan Platt leder, er at den evner å holde sammen de tre aspektene og gjøre dem forståelige for kristne ledere i kirker og organisasjoner på alle kontinenter.

Alan har stor respekt for våre ulike kirkelige identiteter. Vi har alle en relasjonell IDENTITET i våre egne lokale kirker og organisatoriske sammenhenger. Dette bør ikke hindre oss fra å

INNLEDNING

Babylon.

Navnet er synonymt med moralsk forfall og ugudelighet. Bibelen fordømmer dette helt fra 1. Mosebok, der tårnet i Babel (et annet navn for Babylon) symboliserer menneskehetens forsøk på å bli Gud (se 1 Mos 11), og helt til Johannes' åpenbaring, der Babylon omtales som «mor til skjøgene og til avskyelighetene på jorden» (Åp 17,5). Det finnes rundt tre hundre henvisninger til Babylon i Bibelen, og i mange av dem blir Babylon framstilt som Jerusalems motstykke. Babylon var en mektig by – både velstående og innflytelsesrik. Den var datidens maktsenter og selve symbolet på menneskers avvissning av Gud.

Høres det kjent ut?

Jeg er en verdensborger, men jeg kommer fra Pretoria i Sør-Afrika. Teamet mitt og jeg har plantet menigheter over hele hjemlandet mitt, samt i London, Stuttgart i Tyskland og Auckland i New Zealand. I tillegg er flere menigheter i oppstartsfasen rundt om i verden. Hovedbasen for vår globale virksomhet er lagt til Fort Lauderdale i Florida.

Når jeg har vandret gatelangs og kjent på atmosfæren både i disse og andre byer, har jeg merket meg noe av det samme stemningsbildet som i Bibelens Babylon. Håpløshet, smerte, lidelse og fortvilelse florerer i like stor grad nå. Disse byene er velstående og innflytelsesrike, men parallelt med dette er vi vitne til menneskelig fordervelse.

Ofte spør jeg meg selv om dette er noe som kan endres. Jeg lurar på hva vi kan gjøre for å hjelpe denne forvirrede generasjonen med å oppdage og få del i Guds nåde, en gave Han villig og fritt deler med alle mennesker.

Vi lever i en verden der voldsutøvelse er så utbredt at nyhetsendingene ikke har nok tid til å dekke alt sammen. Voldshendelser må være spektakulære eller finne sted i umiddelbar nærhet for å få nyhetsomtale.

Barn blir bortført, voldtatt og drept for deretter å bli dumpet i søppelkontainere. Gravide kvinner blir skutt idet de åpner døren for den som har ringt på. Terrorister stiller fanger opp på rekke for å halshogge eller brenne dem levende i bur for åpent kamera. Under ulovlige akselerasjonskonkurranser (*drag race*) blir bilførere tvunget av veien, slik at tilfeldige ofre blir drept eller hardt skadet. Mafialedere involvert i ulovlig narkotikahandel sørger for at lovlydige dommere likvideres foran sine barn. Verdensledere blir sparket på grunn av korrupsjon og mord – eller enda verre: De blir *ikke* sparket eller stilt til ansvar.

Alt dette er bare tilfeldige nyhetsoverskrifter jeg leste samme dag som jeg skrev dette.

I tillegg kommer de epidemiske krigsforbrytelsene, folkemord, etnisk vold og urettferdighet, barnemishandling, kameraderi blant de høye herrer, svart arbeid, svindel, skilsmisser, narkotikamisbruk, mennesker som bor på gaten, dehumanisering, vold mot eldre og abort – bare for å nevne noe.

Hvis du er som meg, er du allerede klar til å rope ut: «Gi oss visdom, forståelse og en strategi det er mulig å gjennomføre, Herre Jesus! Hjelp oss til å lære opp og sende ut forandringsagenter som kan engasjere seg i dagens nød og virkelighet og utgjøre en forskjell.»

Bli en stund

I Det gamle testamentet trodde jødene at siden Gud var deres Gud, så kunne ingen overvinne dem – som folk ville de alltid være beskyttet som nasjon. Når datidens supermakter kom farende, ville nok Gud redde dem, og det ville alltid være en konge i Jerusalem.

Assyrerne ville aldri bli mektigere enn dem. Heller ikke egypterne. Ikke filisterne, uansett hvor mange Goliat-er de kunne frambringe. Og de var i alle fall *helt* sikre på at de korruperte babylonerne, det mest ondskapsfulle regimet i verden, aldri skulle bli mektigere enn Israels hær, som ble støttet av Jehova, deres Gud.

Men så var det likevel det som skjedde.

For Israelfolket var Babylon alt det Jerusalem ikke var. Babylon var innviet til avguder, mens Jerusalem var innviet den ene sanne Gud. Babylon var sentrum for hedensk tilbedelse – Jerusalem for den eneste sanne tilbedelse. Babylon utmerket seg på grunn av synd, mens Jerusalem var tilholdssted for velsignede tilbedere som fikk bo på Guds hellige fjell, der Paktens ark sto, og der Salomos tempel raget over byen. Jerusalem var Guds foretrukne adresse på jorden.

Derfor kom det også som et totalt sjokk da Babylon beseiret Israels hær, rev ned murene rundt Jerusalem, vanhelliget tempelet og sendte tusenvis av jøder og lederne deres for å leve – og dø – i eksil nesten 150 mil hjemmefra.

Som du kanskje kan tenke deg, var ikke denne overgangen særlig enkel for dem som ble tatt til fange av babylonerne. Hele deres nasjonale identitet, for ikke å snakke om troen deres, så ut til å ha blitt revet bort fra dem. Det de egentlig ønsket, var at Gud umiddelbart skulle dømme Babylon og sende dem hjem til Jerusalem så fort som mulig.

Se dem for deg der de sitter ved Euftrat, der de hadde hengt fra seg harpene i greinene på trærne. Babylonerne kom ut til dem og sa: «Vi har hørt dere synge vakre sanger. Kan dere ikke synge en for oss?» De svarte: «Hvordan kan vi synge Herrens sang i et fremmed land?» (Sal 137,4)

Hvordan kan vi synge en hvilken som helst sang, og enda mindre en lovsang til Gud, i dette ugudelige landet? Hvordan kan vi praktisere det som er åndelig dyrebart for oss her i Babylon, selve hovedsetet for

KAPITTEL I

FRA BEKYMRING TIL MEDFØLELSE

Verden i dag er ikke et behagelig sted å være en kristen. Det kan se ut som den har gått helt av hengslene, og det er en stadig økende fornemmelse av at mørket snart vil seire – eller at det kanskje allerede gjør det – på svært mange områder i samfunnet. Vi befinner oss midt i en kulturell virkelighet der konflikter og kontroverser har fått sette dagsordenen. For de fleste kristne har verden blitt en utfordrende virkelighet, og vi trenger Guds visdom og kraft for å navigere og blomstre midt i dens babylonske natur.

Politiske maktkamper, økonomisk ustabilitet, stolthet og personlig gevinst på bekostning av andre ser ut til å definere kulturen vår. Vanlige medier er ikke lenger pålitelige kilder til sannhet, derfor har sosiale medier kommet på banen og omsetter enorme mengder forvirring og sin egen måte å gjøre verden enda farligere på.

Det virker så langt unna det vi hadde håpet på. Vi ønsker alle å bo i velfungerende byer og samfunn som er preget av velsignelse, steder der vi virkelig kan blomstre. Vi ønsker å bo i nabolag som er trygge og fri for diskriminering. Vi ønsker at skoler skal være steder der sann læring finner sted. Vi ønsker at rettssystemet skal behandle alle mennesker rettferdig. Vi lengter etter at kunst og media skal bli satt fri fra sin trang til å hylle fordervelse, slik at de igjen kan bli en stemme for håp, gjenopprettelse og profetisk innsikt. Vi lengter etter ledere som skaper tillit og rom for tro gjennom god forvaltning, og som lever med integritet.

Mest av alt ønsker vi at mennesker skal høre og respondere på kallet om å glede seg i en ubrutt relasjon til Gud ved å overgi livet til Jesus Kristus.

Slike samfunn ønsker vi oss alle sammen. Jeg ønsker å leve i et slikt samfunn!

Lys og salt

Tidligere trodde jeg at noe slikt var helt umulig, at ondskapens innflytelse var for mektig til at vi kunne gjøre motstand, og at vi bare måtte bite tennene sammen og holde ut til vår tid her er over. Slik tenker jeg ikke lenger. Nå vet jeg at Guds godhet kan seire her på jorden, og jeg vet at det vil skje gjennom en livgivende kirke.

Som kristne er vi ofte ikke klar over at vi kan yte et grunnleggende bidrag å komme med for å sikre kvaliteten på det samfunnet vi lever i. Hvis vi gjøre det vi burde, vil byene våre bli dypt preget og forvandlet. Hvis vi ikke gjør det, vil byene våre fortsette å synke ned i mørket.

I bunn og grunn kan vi si at kirken fortjener det samfunnet vi har.

Det påhviler oss et mandat som Guds folk til å engasjere oss i omgivelsene våre på en slik måte at vi får se Hans herlighet manifestert i enhver sfære i samfunnet. Mange byer lider fordi de mangler et kristent nærvær. På slike steder fungerer ikke kirken som en base for å forvandle kulturen, men heller som et bomberom for å beskytte de kristne mot verden. Vi trekker oss tilbake og bygger opp murer, og på grunn av vårt fravær har samfunn gått glipp av vårt livgivende engasjement. Å omfavne Guds oppdrag er å tilby omverdenen den kjærligheten, visdommen, respekten og tjenesten det så sårt trenger.

Vi blir bombardert med informasjon som ser ut til å si at verden har sunket så dypt at det ikke er mulig å redde den. Ikke rart vi bare ønsker å trekke oss tilbake og finne et trygt sted til det hele er over.

For Gud kommer imidlertid ikke all denne ondskapen som

noen overraskelse, uansett hvor ubehagelig den kan føles for oss. Han betrakter ikke det hele fra avstand, som et passivt og avsondret himmelsk vesen som bare er sånn middels interessert i hvordan vi lever livet vårt. Herren Gud er dynamisk og aktiv i vår verden, og Hans plan er å styrke og utruste oss som sine agenter for nåde. Han har en svært dristig plan; nemlig at helt vanlige mennesker kan bli brukt til å forandre verden til det bedre. Da kan vi forvandle byer, og dermed også verden.

For å hjelpe deg på veien fra bekymring til medfølelse, vil jeg gjerne fortelle deg min egen historie.

Hvordan jeg ble en forandringsagent i byen

Reisen min begynte for mange år siden da jeg var en ung menighetsleder midt under omfattende politiske endringer i Sør-Afrika.

Tjenesten vår startet i Pretoria i Sør-Afrika for rundt 25 år siden, og siden da har vi vært på en reise når det kommer til å nå samfunn og engasjere oss i kulturen. Etter alle disse årene deler vi nå av vår erfaring og ser at Gud er virksom på hvert eneste kontinent.

I 1992 tok kona mi og jeg over en menighet som hadde vært gjennom en omfattende krise. Menigheten hadde et utrolig potensial og en vakker kirkebygning med plass til tusen mennesker. De fleste av stolene var imidlertid tomme. Menigheten hadde opplevd flere skuffelser fra ledelsens side, og det var bare rundt 350 medlemmer igjen. Etter sørafrikansk standard var dette en liten menighet. De sto i dyp gjeld, og forvirringen blant medlemmene var stor.

Vi visste at vi var helt avhengige av hjelp fra Gud, men av en eller annen grunn hadde jeg en fornemmelse av at Gud ønsket å gjøre noe stort gjennom denne menigheten, ikke bare innenfor kirkens vegger, men også langt utenfor.